

— Умна птица е . . . — поклати другъ съ глава.

— И все самичка си ходи — допълни втори.

— И никому зло не чини! — каза дума по дума единъ седемдесетъ годишенъ старецъ, съ малки свѣтли сини очи.

Всички се спогледнаха нѣкакъ особено и тия двадесетъ погледа се спрѣха само за мигъ надъ селянина съсъ сламената шапка и широкитѣ ботуши, който шушнѣше нѣщо съ кръчмарина.

Слѣдъ туй, старецътъ заразказва за единъ бой между щъркели и орли, станалъ прѣди петдесетъ години, по кримската война. Боятъ ставалъ тѣй високо въ небесата, че нищо не се виждало, и че край село паднали толкозъ много убити щъркели, щото поврѣдили нѣкои посѣви . . .

— Съ кола да ги возишъ, бе братя . . .

— Завалийкитѣ! — съжеляваха слушателитѣ.

Единъ запита:

— Ами орли не падаха ли, бе дѣдо Минчо?

Дѣдо Минчо цѣкна некѣтя на голѣмия прѣстъ въ прѣднитѣ си зѣби:

— На, ни единъ!

— Цѣ-цѣ-цѣ . . . -- чудѣха се всички.

Другъ запита:

— Ами оти тѣй, бе дѣдо Минчо?

Старецътъ отвърна:

— Па иска ли дума? Орело е по-якъ, майка му стара! . . . дѣто клѣвне, кѣса.

Трети допълни:

— Слабъ е щъркелътъ . . . , мека е човката му . . .

Четвърти каза:

— Мирно животно е.

Пети се обади:

— И умно е.

Шести рече:

— И работно е . . .